

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tost/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 2017010039
Dátum vydania rozhodnutia: 7. februára 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2017010039.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti vyžiadanej osobe J. I. pre zločin vraždy podľa § 75 rakúskeho Trestného zákonníka na neverejnom zasadnutí konanom 7. februára 2018 v Bratislave o sťažnosti vyžiadanej osoby J. I. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 12. januára 2018, sp. zn. 5Ntc/25/2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. napadnuté uznesenie sa zrušuje. Podľa § 16 ods. 3 písm. c) zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykácom rozkaze v znení neskorších predpisov vyžiadaná osoba J. I., nar. XX. S. XXXX, sa prepúšťa z vydávacej väzby.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave uznesením z 12. januára 2018, sp. zn. 5Ntc/25/2017, podľa § 16 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykácom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“) vzal vyžiadanú osobu J. I. do vydávacej väzby. Súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. vydávaciu väzbu menovanej nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Ihneď po vyhlásení tohto uznesenia podala proti nemu vyžiadaná osoba J. I. sťažnosť. V jej dodatočne predložených pomerne obširných dôvodoch poukazujúc na znenie § 16 ods. 1 zákona o EZR a čl. 16 Rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV) doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV najprv uvádza, že pokiaľ sa jedná o väzbu v konaní o európskom zatykácom rozkaze, tak Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV v súlade so zásadou procesnej autonómie členských štátov Európskej únie odkazuje na vnútroštátnu právnu úpravu a to pri rešpektovaní zásady ekvivalencie, zásady efektivity a hlavne zásady proporcionality. Ďalej tvrdí, že vnútroštátna právna úprava, na rozdiel od predbežnej väzby, rozoznáva dva samostatné dôvody vydávacej väzby: (i) potrebu zabezpečenia prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatykácom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo (ii) zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania. Podľa sťažovateľky ide o samostatné dôvody väzby, ktoré musia byť konkrétne odôvodnené s ohľadom na prejednávajúcu vec, pričom v danom prípade ani prokurátor a ani súd neuviedli v čom konkrétne tieto dôvody spočívajú a len sa lakonicky odvolali na zákonné ustanovenia. Pokiaľ ide o prvý dôvod väzby, tvrdí, že ten môže byť daný napríklad vtedy, ak je vyžiadanou osobou osoba s trvalým pobytom mimo Slovenskej republiky alebo dokonca mimo Európskej únie. V jej prípade však neexistuje žiadna konkrétna okolnosť, ktorá by

odôvodňovala potrebu zabezpečiť jej prítomnosť v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky, keďže je jej štátnym občanom s trvalým pobytom na jej území, kde sa obvykle a riadne zdržiava. Rovnako neexistuje podľa sťažovateľky ani druhý zákonný dôvod vydávacej väzby, ktorý je obsahovo totožný s tzv. útekovou väzbou, pričom postup prokurátora a súdu, ktorí len formálne odkázali na zákonné dôvody väzby bez toho, aby uviedli aspoň jeden konkrétny argument odôvodňujúci jej existenciu, považuje za prejav formalizmu, ktorý vedie k tomu, že k pozbaveniu jej slobody nedošlo zákonným spôsobom, ale v rozpore s čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 6 Charty základných práv Európskej únie. Zároveň zdôraznila, že ani právo EÚ a ani vnútroštátna úprava nepožadujú tzv. obligatórnu väzbu, práve naopak umožňujú väzbu len v prípade, ak sú zistené dôvody predpokladané vnútroštátnou úpravou a aj vtedy je potrebné zisťovať, či túto väzbu nie je možné nahradiť probačným a mediačným dohľadom. Na podporu tejto argumentácie cituje sťažovateľka z Príručky o vydávaní a vykonávaní európskeho zatykača vydanéj Európskou komisiou a tvrdí, že napadnutým uznesením došlo k flagrantlymu porušeniu zásady efektivity a proporcionality, čo podľa nej samo o sebe spôsobuje nezákonnosť celej vydávacej väzby. V ďalšej časti dôvodov sťažnosti poukazuje vyžiadaná osoba na čl. 1 ods. 1 a 2 Rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV a body 5 a 7 jeho odôvodnenia, čl. 51 ods. 1, čl. 47 a čl. 6 Charty základných práv Európskej únie, ako aj na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie a tvrdí, že pri vykonávaní práva Únie sa zadržaná osoba nachádza v nevýhodnejšom postavení, než v akom by bola v porovnateľnej situácii podľa vnútroštátneho práva, čím dochádza k zjavnému porušovaniu práva Únie. Konkrétne namieta nedodržanie zásady ekvivalencie v konaní o vydávacej väzbe v podstate z nasledujúcich dôvodov: - hoci vnútroštátny zákon o EZR v § 16 ods. 1 ustanovuje dva samostatné dôvody väzby, prvostupňový súd vo výroku napadnutého uznesenia neuviedol, pre ktoré z dôvodov ju vzal do väzby, pričom podľa vnútroštátneho práva sa vyžaduje uvedenie konkrétneho dôvodu väzby vo výroku uznesenia a nielen v jeho odôvodnení. - prvostupňový súd neumožnil ani prokurátorovi a hlavne jej obhajcovi ju vypočúť pred rozhodnutím a ani poradu s obhajcom, napriek tomu, že obhajca o poradu žiadal ešte pred výsluchom. - nielen obhajoba, ale ani prvostupňový súd nemali k dispozícii celý prokurátorom doposiaľ získaný materiál z predbežného vyšetrovania, hoci v konaní o vnútroštátnej väzbe musí byť súčasťou návrhu i originál doposiaľ zabezpečeného materiálu (§ 72 ods. 4 Tr. por.). Pritom spisový materiál z predbežného vyšetrovania bol pre rozhodnutie o väzbe podstatný, keďže už v konaní o predbežnej väzbe argumentovala tým, že vydanie je z dôvodu zákonnej prekážky ustanovenej v § 23 ods. 1 písm. e) zákona o EZR neprípustné. V tejto súvislosti poukazujúc na konkrétny nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom konštatoval porušenie práv na osobnú slobodu z dôvodu, že sa všeobecné súdy v konaní o väzbe (a nie v meritornom konaní) nezaoberali premlčaním, vyslovila sťažovateľka názor, že na základe zásady ekvivalencie sú všeobecné súdy povinné aj v konaní o európskom zatýkacom rozkaze zaoberať sa takou okolnosťou, ktorá bráni neskoršiemu vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu a ktorá podľa vnútroštátnej úpravy predstavuje zákonnú prekážku, pretože sa jedná o takú okolnosť, ktorá odôvodňuje prepustenie zadržanej osoby na slobodu. Tým, že nielen obhajoba, ale ani prvostupňový súd nemali k dispozícii doteraz prokurátorom zabezpečené informácie z predbežného vyšetrovania, došlo podľa sťažovateľky i k porušeniu princípu rovnosti zbraní, pretože prokurátor disponoval dôkazným materiálom, ktorým argumentoval v prospech väzby, avšak ani súd a ani obhajobu s ním neoboznámil. Takýmto postupom bol podľa vyžiadanej osoby porušený aj čl. 7 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ o práve na informácie v trestnom konaní. - napriek tomu, že sťažovateľka 17. decembra 2017 podala žiadosť o prepustenie z predbežnej väzby, ktorá bola prvostupňovému postúpená podaním prokurátora z 28. decembra 2017, prvostupňový súd o nej doposiaľ nerozhodol. Podľa sťažovateľky je tak evidentné, že prvostupňový súd nekoná o tejto žiadosti s naliehavosťou, čo mu okrem iného vyplýva aj z čl. 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV. V nadväznosti na to namieta sťažovateľka i porušenie čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a to s poukazom na konkrétne rozhodnutie ESLP, v ktorom tento súd označil vydávaciu väzbu trvajúcu tri mesiace, keď relevantné zistenia získali orgány za jeden mesiac, za nezákonnú. Vzhľadom na to, že prokurátor nepredložil spis z predbežného vyšetrovania, tak nie je možné ustáliť, kedy zistil, že trestné stíhanie nie je premlčané, a aké konkrétne úkony vykonáva v súčasnosti. - prvostupňový súd nevykonal tzv. test proporcionality, keď rozhodol, že väzbu nenahrádza probačným a mediačným dohľadom, t. j. konkrétne neuviedol prečo v okolnostiach prejednávanej veci nepristúpil k miernejším opatreniam, pričom sťažovateľka zdôraznila, že už v

konaní o predbežnej väzbe argumentovala v tomto smere tým, že skutok sa stal v roku 2001 a je absolútne bezúhonná, čo je preukázané odpisom z registra trestov.- vzhľadom na to, že skutok, pre ktorý bol európsky zatýkací rozkaz vydaný sa mal stať v roku 2001, teda pred rámcovým rozhodnutím 2002/584/SVV, s poukazom na konkrétne rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie sťažovateľka tvrdí, že európsky zatýkací rozkaz z tohto dôvodu nemožno vykonať a rakúske orgány mali postupovať podľa predchádzajúceho nariadenia.- obhajobe bola predložená kópia európskeho zatýkacieho rozkazu v nemeckom jazyku bez súdneho povolenia Krajinského súdu pre trestné veci v Grazi, hoci preklad tohto povolenia je súčasťou spisu. Podľa sťažovateľky ide o zjavne nekompletný európsky zatýkací rozkaz, ktorý nemôže byť zákonným podkladom pre konanie o väzbe, pričom podstatný nie je úradný preklad, ale práve originál európskeho zatýkacieho rozkazu. Navyše sťažovateľka vyslovila názor, že originál európskeho zatýkacieho rozkazu by mal byť v zásade vyhotovený v slovenskom jazyku, ibaže by slovenská republika vykonala vyhlásenie podľa čl. 6 (správne čl. 8, pozn.) ods. 2 rámcového rozhodnutia, že akceptuje preklad vo vzťahu k európskym zatýkacím rozkazom vydaným rakúskymi justičnými orgánmi. Len v takom prípade podľa sťažovateľky platí, že originál európskeho zatýkacieho rozkazu môže byť vyhotovený priamo v nemeckom jazyku a k nemu sa priloží úradný preklad do slovenského jazyka. V každom prípade však považuje sťažovateľka za nesporné, že obhajobe bol predložený originál európskeho zatýkacieho rozkazu v nemeckom jazyku bez súdneho povolenia, ktoré malo byť súčasťou európskeho zatýkacieho rozkazu podľa jeho slovenského prekladu, a ak bol takýto európsky zatýkací rozkaz doložený i súdu, tak sa jedná o nekompletný európsky zatýkací rozkaz, ktorý neumožňuje ďalšie trvanie väzby a to i s ohľadom na tú skutočnosť, že účelom predbežnej väzby, je zabezpečenie originálu európskeho zatýkacieho rozkazu a lehota na predbežnú väzbu ubehla. V nadväznosti na to namíeta sťažovateľka aj to, že jej obhajcovi bola predložená nekompletná kópia európskeho zatýkacieho rozkazu až v rámci výsluchu (a až na jeho ďalšiu žiadosť) a to za situácie, že ho o termíne výsluchu upovedomil prvostupňový súd iba tri hodiny vopred, pričom o možnosť oboznámiť sa s originálom európskeho zatýkacieho rozkazu a jeho prekladom žiadal mailom ešte pred výsluchom. Takýto postup je podľa sťažovateľky v rozpore so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ o práve na prístup k obhajcovi v trestnom konaní a v konaní o európskom zatykači a o práve na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody. Preto vyžiadaná osoba napáda i postup, ktorý napadnutému uzneseniu predchádzal, pričom s poukazom na § 19 ods. 3 zákona o EZR vidí nezákonnosť aj v tom, že vôbec nebola poučená o svojich právach a tieto jej neboli dané ani v písomnej forme. Z týchto dôvodov vyžiadaná osoba J. I. žiada, aby sťažnostný súd zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu a prepustil ju z vydávacej väzby na slobodu. Prokurátorka príslušnej krajskej prokuratúry v písomnom vyjadrení k sťažnosti vyžiadanej osoby uviedla, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu o jej vzatí do väzby považuje za zákonné. Súd prvého stupňa podľa nej správne vyhodnotil nevyhnutnosť zabezpečenia prítomnosti vyžiadanej osoby na území Slovenskej republiky a zabránenie zmarenia účelu predmetného konania. Pritom podľa prokurátorky skutočnosť, že J. I. je bezúhonná osoba, ktorá sa zdržiava na adrese svojho trvalého bydliska, nevyklučuje, že práve na základe úkonov štátu pôvodu smerujúcich k vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu bude eliminovaná motivácia vyžiadanej osoby vyhnúť sa hrozbe vysokého trestu v trestnom konaní vedenom v štáte pôvodu, resp. samotnému vydaniu. Zároveň vyslovila názor, že krajský súd mal k dispozícii dostatočné podklady na rozhodnutie o predmetnom návrhu, ktorého prílohou bola kópia originálu európskeho zatýkacieho rozkazu predloženého štátom pôvodu aj s jeho prekladom zabezpečeným štátom pôvodu, a preto nie je dôvod na pochybnosti o jeho „pravosti“ a úplnosti. Názor sťažovateľky, že európsky zatýkací rozkaz je neúplný, resp. že krajskému súdu bola predložená jeho nekompletná kópia, nakoľko jeho súčasťou nie je súdne povolenie Krajinského súdu pre trestné záležitosti Graz uvedené v bode b) zatykača, považuje za nesprávne. Poukázala pritom na to, že v bode b) predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu štát pôvodu deklaruje rozhodnutie justičného orgánu dožadujúcej strany, ktoré je podkladom samotného európskeho zatýkacieho rozkazu, pričom pripojenie takéhoto rozhodnutia k samotnému európskemu zatýkaciemu rozkazu nie je potrebné, resp. jeho absencia nemá, podľa prokurátorky, žiadny vplyv na posudzovanie jeho kompletnosti. K ďalším námietkam sťažovateľky prokurátorka uviedla, že pri rozhodovaní o vydávacej väzbe nie je namieste skúmať podmienky na vykonanie samotného európskeho zatýkacieho rozkazu, a to ani otázku premlčania trestného stíhania podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, nakoľko tieto skutočnosti sú predmetom predbežného vyšetrovania, ktoré doposiaľ nebolo ukončené. Zároveň dodala, že 4. januára 2018 bol príslušný justičný orgán

požiadaný o doplňujúce informácie, ktoré sú potrebné aj na posúdenie premlčania trestného stíhania v zmysle nášho právneho poriadku, a zdôraznila, že všetky v priebehu predbežného vyšetrovania zadované informácie, resp. podklady budú k dispozícii pri rozhodovaní o samotnom európskom zatýkacom rozkaze. Vyslovila tiež názor, že obhajcovi bola pred výsluchom vyžiadanej osoby realizovaným sudcom krajského súdu poskytnutá primeraná lehota na prípravu výkonu obhajoby a táto bola náležite umožnená aj v priebehu tohto úkonu. Nestotožňuje sa tiež s názorom sťažovateľky o nezákonnosti postupu súdu z dôvodu absencie poučenia o jej právach. Poukazuje pritom na to, že J. I. bola pri svojom zadržení náležite poučená, bolo jej odovzdané „poučenie vyžiadanej osoby o jej právach v konaní o európskom zatýkacom rozkaze“, ktorého prevzatie potvrdila podpisom na zápisnici o zadržení. Napokon pokiaľ ide o postup podľa § 19 ods. 3 zák. č. 154/2010 Z. z., ktorého nerealizáciu sťažovateľka namieta, prokurátorka opätovne uviedla, že predbežné vyšetrovanie nebolo doposiaľ ukončené a v jeho priebehu bude v intenciách uvedeného ustanovenia vyžiadanej osobe a jej obhajcovi doručená kópia európskeho zatýkacieho rozkazu, vyžiadaná osoba bude oboznámená s jeho obsahom, vypočutá a to aj k jej súhlasu, resp. nesúhlasu s vydaním a k uplatneniu zásady špeciality. Z týchto dôvodov považuje prokurátorka predmetnú sťažnosť za nedôvodnú. V nadväznosti na písomné vyjadrenie prokurátorky vyžiadaná osoba prostredníctvom obhajcu podaním z 18. januára 2018 doplnila dôvody podanej sťažnosti. V tomto doplnení konštatuje, že prokurátor potvrdil skutočnosť, že európsky zatýkací rozkaz neobsahuje v nemeckom jazyku vyhotovené povolenie sudcu. V nadväznosti na to potom namieta, že prokurátor sa vôbec nezaoberal tým, či vôbec príslušný orgán (resp. orgány) vydali európsky zatýkací rozkaz. Ide pritom o zákonnú povinnosť prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie vyplývajúcu z § 19 ods. 5 zákona o EZR zaoberať sa tým, či európsky zatýkací rozkaz vydal príslušný justičný orgán a či má všetky náležitosti a ak by na základe dodatočných informácií dospel k názoru, že európsky zatýkací rozkaz nie je vydaný príslušným orgánom, tak je povinný ho vrátiť krajine pôvodu bez vykonania. Zároveň vyslovila názor, že z vyjadrenia prokurátora, v ktorom sa odvoláva na zásadu vzájomného uznávania rozhodnutí medzi členskými štátmi Európskej únie, sa dá dôvodiť, že prokurátor nebude ďalej skúmať, či európsky zatýkací rozkaz vydal príslušný orgán. Podľa sťažovateľky sa jedná o flagrantné porušovanie jej práva na osobnú slobodu, pretože na základe takéhoto postupu by bolo možné vykonať európsky zatýkací rozkaz, ktorý by napr. vydal starosta obce Kitsee alebo veliteľ hasičského zboru v Grazi. Zároveň argumentuje, že ak rakúske orgány predložili preklad povolenia sudcu z Krajinského súdu pre trestné veci v Grazi, z ktorého inter alia vyplýva i to, že rakúsky súd časovo obmedzil platnosť európskeho zatýkacieho rozkazu do 1. januára 2019, tak z uvedeného možno dovodiť, že takéto rozhodnutie bolo podľa rakúskeho právneho poriadku nevyhnutne potrebné a jedná sa preto o nevyhnutnú súčasť európskeho zatýkacieho rozkazu. Inak povedané, ak rakúske orgány vykonali preklad povolenia Krajinského súdu vo Viedni (správne v Grazi, pozn.) a tento doručili slovenským orgánom, je podľa sťažovateľky jasné, že toto povolenie je nevyhnutnou súčasťou európskeho zatýkacieho rozkazu. Jediným logickým vysvetlením tohto nesúladu je podľa vyžiadanej osoby to, že buď slovenský prokurátor predložil neúplný európsky zatýkací rozkaz alebo sa jedná o nedôslednosť zo strany rakúskych orgánov. V každom prípade sa však podľa nej jedná o nezákonnú vydávaciu väzbu, pretože formálnou podmienkou vydávacej väzby je vždy originál európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý je v danom prípade vymedzený tak, že jeho súčasťou je i súdne povolenie. V tejto súvislosti sťažovateľka (rovnako ako v doplnení dôvodov sťažnosti z 15. januára 2018) osobitne poukázala na to, že samé rakúske orgány vymedzili európsky zatýkací rozkaz vo formulári v bode b) označenom ako: „Rozhodnutie, ktoré je podkladom zatýkacieho rozkazu“ nasledovne: „Príkaz na zatknutie prokuratúry Graz zo dňa 15. novembra 2017 so súdnym povolením Krajinského súdu pre trestné záležitosti Graz.“. Zároveň poukazuje na to, že prokurátor ani len netvrdí, že podľa rakúskeho vnútroštátneho práva môže byť príslušným orgánom na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu len prokurátor, oproti jej tvrdeniu, že európsky zatýkací rozkaz môže vydať prokurátor spoločne so súdom. K tomu v rámci argumentácie sťažovateľka dodala, že hoci zákon o EZR používa pojem „justičné“ orgány, tak rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV samo určuje, že príslušným orgánom môže byť len „súdny“ orgán, pričom podľa nej prokurátor v Grazi nie je súdnym orgánom. Na uvedenom nemení podľa vyžiadanej osoby nič ani to, že predbežné vyšetrovanie nie je ukončené, pretože originál európskeho zatýkacieho rozkazu je formálnou podmienkou vydávacej väzby a len riadny originál vydaný príslušným orgánom, resp. v danom prípade orgánmi môže zakladať zákonnú väzbu. Okrem toho zotrvala sťažovateľka aj na námietkach týkajúcich sa absencie poučenia a obmedzenia výkonu jej

práva na obhajobu prostredníctvom obhajcu. Napokon vzhľadom na to, že prokurátor vo svojom vyjadrení k sťažnosti prvýkrát uvádza hrozbu vysokého trestu ako skutkovú okolnosť odôvodňujúcu väzbu, čo však nebolo predmetom návrhu na vzatie do vydávacej väzby a takýto dôvod netvrdil ani súd, sťažovateľka žiada, aby bola vypočutá v sťažnostnom konaní. Nakoniec doplnila vyžiadaná osoba prostredníctvom obhajcu dôvody podanej sťažnosti podaním z 1. februára 2018. V ňom tvrdí, že prokurátor podal návrh na jej vzatie do vydávacej väzby 12. januára 2018 na základe neoverenej kópie európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorá mu bola doručená 3. januára 2018, pričom doteraz nedisponuje jeho originálom. Poukazuje pritom na prípis Prokuratúry v Grazi z 19. decembra 2017, doručený Krajskej prokuratúre v Trnave 3. januára 2018, v ktorom sa uvádza, že sa má doručovať originál európskeho zatýkacieho rozkazu, ale vskutku sa doručila len jeho fotokópia, ako aj na to, že prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave žiada Prokuratúru v Grazi 4. januára 2018 o predloženie originálu európskeho zatýkacieho rozkazu. Ani v súčasnom štádiu konania prokurátor podľa sťažovateľky nedisponuje jeho originálom, keďže rakúske orgány doručili Krajskej prokuratúre v Trnave až dňa 16. januára 2018 (t. j. po uplynutí 40 dňovej lehoty - maximálnej lehoty predbežnej väzby) len jeho overenú fotokópiu, ku ktorej bolo v nemeckom jazyku zrejme uvedené, že súhlasí s originálom. Zároveň sťažovateľka uvádza, že pri jej výsluchu konanom 1. februára 2018 sa zistilo, že súd rozhodol na základe nekompletného európskeho zatýkacieho rozkazu (jeho nekompletnej kópie), keďže prokurátor mu nedoručil i súhlas sudcu krajinského súdu pre trestné veci v Grazi z 20. novembra 2017, podľa sťažovateľky povinnú súčasť európskeho zatýkacieho rozkazu. V prílohe tohto doplnenia dôvodov predložila sťažovateľka kópie listín, na ktoré sa odvoláva, a tvrdí, že v jej prípade sa jedná o zjavne nezákonnú vydávaciu väzbu. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade vyššie uvedenej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba včas, podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľka podala sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom. Po takto vykonanom prieskume a po doplnení konania výsluchom vyžiadanej osoby J. I. na neverejnom zasadnutí konanom podľa § 302 ods. 2 Tr. por. a prečítaním písomností zabezpečených v rámci sťažnostného konania dospel k záveru, že podaná sťažnosť je sčasti dôvodná. Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine zdôrazniť, že hoci rámcové rozhodnutia ako právne akty Európskej únie nemajú priamy účinok, ich záväzný charakter ukladá vnútroštátnym orgánom jednotlivých členských štátov, najmä vnútroštátnym súdnym orgánom, povinnosť vykladať ich národné právo, ktorým sa tieto právne akty preberajú do právneho poriadku toho-ktorého členského štátu, s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcových rozhodnutí, aby sa dosiahli nimi sledované výsledky. Táto povinnosť vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci - tým, že zohľadnia vnútroštátne právo ako celok a uplatnia výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva - s cieľom zaručiť úplnú účinnosť rámcových rozhodnutí a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s nimi sledovanými účelmi (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora z 5. septembra 2012, Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, body 53 až 56). Preto pri výklade zákona o EZR treba mať vždy na zreteli, že rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi v znení rámcového rozhodnutia Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (ďalej len „rámcové rozhodnutie“), ako vyplýva predovšetkým z jeho článku 1 ods. 1 a 2, ako aj z jeho odôvodnení 5 a 7, má za cieľ nahradiť systém viacstranného vydávania osôb medzi členskými štátmi systémom, ktorý spočíva v tom, že súdne orgány si budú odovzdávať odsúdené alebo podozrivé osoby na účely výkonu súdnych rozhodnutí alebo vedenia trestných stíhaní, a ktorý vychádza zo zásady vzájomného uznávania. Rámcové rozhodnutie tak zavedením nového zjednodušeného a efektívnejšieho systému odovzdávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona smeruje k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Úniou, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi (pozri napr. rozsudky Súdneho dvora zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 27 a 28, a z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 76). Pokiaľ sťažovateľka namieta, že v posudzovanej veci nemal byť vôbec vydaný európsky zatýkací rozkaz, keďže skutok, pre ktorý sa jej vydanie žiada, mal byť spáchaný v roku 2001, t. j. ešte pred prijatím rámcového rozhodnutia, poukazuje najvyšší súd na to, že podľa čl. 32 veta prvá a druhá rámcového rozhodnutia žiadosti o vydanie osôb prijaté pred 1. januárom 2004 sa naďalej riadia existujúcimi dokumentmi týkajúcimi sa vydávania osôb a žiadosti prijaté po

tomto termíne sa budú riadiť predpismi, ktoré členské štáty schválili v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím. Z pohľadu toho, či sa odovzdanie osoby podozrivej zo spáchania trestného činu bude realizovať medzi členskými štátmi podľa systému zavedeného rámcovým rozhodnutím alebo podľa predtým existujúceho systému odovzdávania osôb, teda nie je podstatný čas spáchania skutku, ale čas prijatia žiadosti o vydanie. Výnimku z tohto pravidla predstavujú iba prípady, v ktorých členský štát pri prijatí rámcového rozhodnutia urobil vyhlásenie, že ako vykonávajúci štát sa bude ďalej zaoberať žiadosťami týkajúcimi sa činov spáchaných pred dátumom, ktorý uvádza a ktorý nesmie byť neskorší ako 7. august 2002, v súlade so systémom vydávania osôb používaným pred 1. januárom 2004 (čl. 32 veta tretia a nasl. rámcového rozhodnutia). Keďže Slovenská republika, ktorá je v posudzovanej veci vykonávajúcim členským štátom, takéto vyhlásenie neurobila a žiadosť o vydanie sťažovateľky (v podobe európskeho zatýkacieho rozkazu) je z 15. novembra 2017, tak Rakúska republika ako i Slovenská republika boli (a sú) povinné postupovať v tejto veci podľa právnych predpisov, ktorými do svojich právnych poriadkov prebrali rámcové rozhodnutie. V tomto smere tak nie je sťažnosť vyžadovanej osoby dôvodná, pričom rozhodnutie Súdneho dvora z 12. augusta 2008, Goicoechea, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457, ktorým sťažovateľka argumentuje, sa týka výkladu ustanovenia čl. 32 rámcového rozhodnutia v situácii, keď členský štát, ktorý bol v danej veci vykonávajúcim štátom, vyhlásenie v zmysle tohto článku urobil. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že o takúto situáciu v posudzovanej veci nejde. K námietke sťažovateľky, že prokurátor v Grazi nie je súdnym orgánom príslušným (oprávneným) na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, najvyšší súd v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora uvádza, že výraz „súdny orgán“, ktorý sa nachádza v čl. 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia, a teda so zreteľom na už zmienenú povinnosť euro-súladného výkladu aj pojem „justičný orgán“ v zmysle § 3 písm. g) zákona o EZR treba vykladať v celej Európskej únii autonómne a jednotne, pričom neoznačuje len sudcov alebo súdy členského štátu, ale v širšom zmysle sa môže vzťahovať aj na orgány, ktorých úlohou je podieľať sa na výkone spravodlivosti v dotknutom právnom poriadku, ako je prokuratúra, s výnimkou policajných orgánov a orgánov výkonnej moci akými sú ministerstvá (pozri rozsudky Súdneho dvora z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-447/16 PPU, EU:C:2016:861, body 33 a nasl., Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, body 31 a nasl., a primerane tiež Özçelik, C-453/16-PPU, EU:C:2016:860, body 32 a nasl.). Vychádzajúc z uvedeného je v preskúmvanej veci podstatným, že podľa aktuálneho vyhlásenia Rakúskej republiky z 24. januára 2008 príslušnými rakúskymi orgánmi na vydanie a vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sú prokuratúry pri krajských súdoch (Landesgericht), ktoré, ako už bolo zmienené, majú charakter súdneho - justičného orgánu. Preto ani najvyšší súd nepochybuje o tom, že európsky zatýkací rozkaz na sťažovateľku vydal príslušný justičný orgán, pričom jej argumentácia, že vzhľadom na postup prokuratúry by ho mohol vydať starosta obce Kitsee alebo veliteľ hasičského zboru v Grazi, je nenáležitá. Na tom nemení nič ani skutočnosť, že podľa právneho poriadku Rakúskej republiky o následnom povolení európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného prokuratúrou rozhoduje krajský súd. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že európsky zatýkací rozkaz je súdne rozhodnutie, ktoré sa vydáva na jednotnom formulári, ktorý nie je dovolené meniť. Zámerom Rady totiž bolo v súlade s vyššie konštatovanými cieľmi rámcového rozhodnutia vytvoriť pracovný nástroj, ktorý môžu justičné orgány štátu pôvodu jednoducho vyplniť a vykonávajúce justičné orgány uznať. Podľa tohto záväzného formulára sa v kolónke i) uvádzajú údaje iba o justičnom orgáne, ktorý európsky zatýkací rozkaz vydal, a to v rozsahu úradný názov, meno a priezvisko jeho zástupcu, funkcia, číslo spisu, adresa, telefón, fax, E-mail a kontaktné údaje osoby, na ktorú sa možno obrátiť na účely dohodnutia nevyhnutých praktických otázok súvisiacich s vydaním, podpis justičného orgánu štátu pôvodu a/alebo jeho zástupcu s uvedením jeho mena, funkcie, dátumu a s odtlačkom úradnej pečiatky, ak ňou disponuje. Len ak je na zasielanie alebo prijatie európskeho zatýkacieho rozkazu určený ústredný orgán (čo nie je tento prípad), uvedie sa v tejto časti formulára tiež názov tohto ústredného orgánu, kontaktná osoba, adresa, telefón, fax a E-mail. Uvedenie žiadnych ďalších údajov v tomto smere rámcové rozhodnutie a v nadväznosti naň ani zákon o EZR nestanovuje a ani nepredpokladá. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením sťažovateľky, že obligatórnou súčasťou európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného rakúskymi justičnými orgánmi je aj rozhodnutie príslušného krajského súdu o jeho povolení, bez predloženia ktorého nie je európsky zatýkací rozkaz spôsobilým podkladom pre ďalšie konanie. Odhliadnuc od toho, že akceptovanie takéhoto názoru by fakticky znamenalo zmenu formulára európskeho zatýkacieho rozkazu, rozhodujúcim je to, že ako justičný orgán, ktorý predmetný európsky zatýkací rozkaz vydal, je uvedená Prokuratúra Graz, teda orgán, ktorý je podľa

vyhlásenia Rakúskej republiky v zmysle jej právnych predpisov jediným orgánom príslušným na jeho vydanie, pričom tento orgán má charakter súdneho orgánu v zmysle čl. 6 rámcového rozhodnutia a teda aj justičného orgánu v zmysle zákona o EZR. Pokiaľ sťažovateľka v tomto smere argumentuje tým, že v kolónke b) európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý bol na ňu vydaný, je ako rozhodnutie, ktoré je jeho podkladom, uvedený „Príkaz na zatknutie prokuratúry Graz zo dňa 15. novembra 2017 so súdnym povolením Krajinského súdu pre trestné záležitosti Graz“ najvyšší súd uvádza, že ide o vnútroštátny zatýkací rozkaz, ktorý je odlišný od európskeho zatýkacieho rozkazu a ktorý sa k nemu nepripája. Stačí totiž, ak je v kolónke b) formulára uvedený odkaz na jeho existenciu (pozri rozsudok Súdneho dvora z 1. júna 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385). Napokon najvyšší súd v tejto súvislosti len pre úplnosť vo všeobecnej rovine dodáva, že aj keby európsky zatýkací rozkaz neobsahoval všetky povinné náležitosti a údaje nevyhnutné na rozhodnutie o jeho výkone, nebráni to bez ďalšieho (za predpokladu, že bol slovenským justičným orgánom doručený jeho originál s prekladom do slovenského jazyka, ak sa vyžaduje) prípadnému vzatiu vyžiadanej osoby do vydávacej väzby, keďže ide o nedostatok, ktorého odstránenie zákon o EZR v rámci predbežného vyšetrovania výslovne predpokladá (§ 19 ods. 5 zákona o EZR). Nesprávnym je tiež názor sťažovateľky, že nestačí, ak bol predmetný európsky zatýkací rozkaz iba preložený do slovenského jazyka, ale mal v ňom byť už vyhotovený. I keď je nutné pripustiť, že k takémuto záveru by bolo možné dôjsť doslovným gramatickým výkladom ustanovenia § 37 ods. 2 zákona o EZR, podľa ktorého európsky zatýkací rozkaz adresovaný slovenským orgánom musí byť vyhotovený v štátnom jazyku, aj pri výklade tohto ustanovenia treba mať na zreteli rámcové rozhodnutie, konkrétne jeho čl. 8 ods. 2 veta prvá, podľa ktorého sa európsky zatykač musí preložiť do úradného jazyka alebo jedného z úradných jazykov vykonávajúceho členského štátu. Veta druhá tohto ustanovenia, na ktorú sa sťažovateľka odvoláva, pritom dopadá na prípady, keď členský štát vyhlási, že okrem prekladu európskeho zatýkacieho rozkazu do jeho úradného jazyka, resp. jedného z jeho úradných jazykov (čo je povinnosť), akceptuje preklad aj do jedného alebo viacerých ďalších úradných jazykov inštitúcií Európskych spoločenstiev. Za európsky zatýkací rozkaz vyhotovený v slovenskom jazyku v zmysle § 37 ods. 2 zákona o EZR treba preto považovať aj európsky zatýkací rozkaz, ktorý je do slovenského jazyka preložený. Takýto výklad pritom plne zodpovedá aj zneniu ustanovenia § 5 ods. 9 veta prvá zákona o EZR, ktoré upravuje postup slovenských súdov ako justičných orgánov štátu pôvodu a podľa ktorého súd, ktorý vydal európsky zatýkací rozkaz, zabezpečí bezodkladne po zistení miesta pobytu osoby, ktorú treba vyžiadať, alebo po jej zadržaní na území iného členského štátu, jeho preklad do jazyka podľa § 37 prekladateľom vymenovaným podľa osobitného predpisu, a tiež zneniu ustanovení § 15 ods. 1, ods. 6, § 17 ods. 1 a § 19 ods. 3 zákona o EZR, ktoré výslovne rátajú s tým, že originál európskeho zatýkacieho rozkazu bude slovenským justičným orgánom ako vykonávajúcim orgánom predložený, resp. doručený s prekladom do slovenského jazyka, ak sa vyžaduje. V neposlednom rade nemôže táto námietka sťažovateľky obstať ani preto, že Slovenská republika urobila 12. júla 2017 okrem iného vyhlásenie, že v súlade s čl. 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia prijíma európsky zatýkací rozkaz podľa tohto právneho aktu vo vzťahu k Rakúskej republike v nemeckom jazyku (oznámenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 27/2017 Z. z.). Predmetný európsky zatýkací rozkaz tak nielenže nemusel byť vyhotovený v slovenskom jazyku, ale nemusel byť doň ani preložený. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že v čase jej vzatia do vydávacej väzby nebol slovenským justičným orgánom doručený originál európskeho zatýkacieho rozkazu, považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine zdôrazniť, že doručenie originálu európskeho zatýkacieho rozkazu (s prekladom do slovenského jazyka, ak sa vyžaduje) je základnou (nevyhnutnou) podmienkou už podania návrhu na vzatie vyžiadanej osoby, ktorá je v predbežnej väzbe, do vydávacej väzby podľa § 15 ods. 6 zákona o EZR, ako i následného pozitívneho rozhodnutia súdu o ňom podľa § 16 ods. 1 tohto zákona. V takýchto prípadoch je povinnosťou prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie preukázať, že originál európskeho zatýkacieho rozkazu bol slovenským justičným orgánom doručený včas, t. j. ešte pred uplynutím maximálnej 40 dňovej lehoty trvania predbežnej väzby vyžiadanej osoby. Zároveň ale treba uviesť, že ustanovenia § 15 ods. 1, ods. 6, ale aj § 19 ods. 3 zákona o EZR, v zmysle ktorých je po zadržaní vyžiadanej osoby ďalší procesný postup podmienený predložením, resp. doručením originálu európskeho zatýkacieho rozkazu, je nutné vykladať so zreteľom na ustanovenie § 36 ods. 2 zákona o EZR, podľa ktorého i samotný európsky zatýkací rozkaz možno zasielať do členského štátu alebo ho prijímať z členského štátu nielen poštou, ale aj inou bezpečnou formou, ktorá umožňuje vyhotovenie písomného znenia pod podmienkou umožňujúcou vykonávajúcemu orgánu posúdiť jeho

hodnovernosť. Z toho vyplýva, že originál európskeho zatýkacieho rozkazu môže byť slovenským justičným orgánom doručený aj elektronicky v digitalizovanej podobe (napr. ako sken originálu). Takýto spôsob zaslania totiž plne zodpovedá § 36 ods. 2 zákona o EZR, keďže umožňuje jednak vyhotovenie jeho písomného znenia a tiež posúdenie jeho hodnovernosti, či už priamo u justičného orgánu štátu pôvodu alebo cestou útvaru SIRENE, resp. INTERPOL-u. Uvedené pritom zohľadňuje nielen aktuálnu prax väčšiny členských štátov Európskej únie pri vzájomnom zasielaní písomnosti, včítane postupujúcej elektronizácie slovenskej justície, ale takýto výklad je tiež v súlade s čl. 10 ods. 4, ods. 5 rámcového rozhodnutia, podľa ktorého vydávajúci súdny orgán môže zaslať európsky zatýkací rozkaz prostredníctvom akýchkoľvek bezpečných prostriedkov spôsobilých vyhotoviť písomné záznamy za podmienok umožňujúcich vykonávajúcemu členskému štátu overiť ich pravosť, pričom všetky problémy súvisiace s postúpením alebo pravosťou všetkých dokumentov potrebných pre výkon európskeho zatýkača sa vyriešia prostredníctvom priamych kontaktov medzi zúčastnenými súdnymi orgánmi alebo, ak je to vhodné, prostredníctvom ústredných orgánov členských štátov. Rámcovým rozhodnutím predpokladané elektronické doručovanie európskych zatýkacích rozkazov tak nepochybne vedie k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce pri odovzdávaní osôb medzi členskými štátmi Európskej únie, čím prispieva k dosiahnutiu ňou vytýčeného cieľa, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Zároveň, pokiaľ treba v takýchto prípadoch posúdiť hodnovernosť (pravosť) elektronicky zaslaného originálu európskeho zatýkacieho rozkazu, dáva najvyšší súd do pozornosti čl. 27 ods. 1 rozhodnutia Rady z 12. júna 2007 2007/533/SVV o zriadení, prevádzke a využívaní Schengenského informačného systému druhej generácie (SIS II) v znení neskorších opráv a doplnení, podľa ktorého ak je osoba hľadaná v súvislosti so zatknutím na účely odovzdania na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, vydávajúci členský štát (podľa zákona o EZR štát pôvodu, pozn.) vloží do SIS II aj kópiu originálu európskeho zatýkacieho rozkazu. V kontexte uvedeného najvyšší súd na základe predloženého spisu a spisového materiálu krajskej prokuratúry vykonávajúcej predbežné vyšetrenie, ktorý si vyžiadal, zistil, že v prílohe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trnave na vzatie sťažovateľky do vydávacej väzby z 12. januára 2018 bola prvostupňovému súdu predložená kópia európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý bol príslušnej krajskej prokuratúre doručený poštou 3. januára 2018. Napriek tomu, že podľa sprievodného listu Prokuratúry Graz mal byť Krajskej prokuratúre v Trnave doručený okrem iného originálny európsky zatýkací rozkaz týkajúci sa J. I., z obsahu prokuratúrou predloženého spisového materiálu vyplýva, že jej bola doručená iba kópia tohto európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom, o čom svedčí aj to, že v následnej žiadosti o dodatočné informácie zo 4. januára 2018 prokuratúra mimo iného žiada zaslať originál predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorého rakúskou stranou overená kópia (s overovacou doložkou v nemeckom jazyku, pozn.) jej bola napokon doručená 16. januára 2018, t. j. po uplynutí lehoty predbežnej väzby. Zo spisového materiálu, ktorý mal najvyšší súd k dispozícii, ďalej vyplýva, že ešte 11. decembra 2017 bol predmetný európsky zatýkací rozkaz doručený Krajskej prokuratúre v Trnave nielen vo forme faxovej kópie, ale aj v elektronickej podobe ako príloha E-mailu. Opäť však šlo o sken kópie európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom. Je teda zrejme, že príslušná prokuratúra do skončenia lehoty predbežnej väzby nedisponovala originálom európskeho zatýkacieho rozkazu, resp. nepredložila o tom žiaden dôkaz, keďže aj prílohou E-mailu, ktorý jej bol doručený 11. decembra 2017, je sken jeho kópie. V posudzovanej veci tak nebola splnená základná podmienka pre vzatie vyžiadanej osoby J. I. do vydávacej väzby - doručenie originálu európskeho zatýkacieho rozkazu, a to či už poštou alebo elektronicky. Najvyššiemu súdu preto neostávalo iné, než zrušiť napadnuté uznesenie a sťažovateľku bez ďalšieho prepustiť z vydávacej väzby. Napriek tomu, že vzhľadom na zistenú chybu konania neprichádzalo v preskúmvanej veci do úvahy iné rozhodnutie, je podľa najvyššieho súdu žiaduce reagovať aj na niektoré ďalšie sťažovateľkou uplatnené námietky. Predovšetkým sa žiada k veci dodať, že ak prokurátor v prílohe návrhu na vzatie vyžiadanej osoby do vydávacej väzby nepredloží súdu originál európskeho zatýkacieho rozkazu z dôvodu, že ho potrebuje pre súbežne prebiehajúce predbežné vyšetrenie, ale predloží len jeho overenú kópiu, musí byť pripravený poskytnúť súdu jeho originál najneskôr pri výsluchu vyžiadanej osoby pred rozhodovaním o vydávacej väzbe. Okrem toho je k takémuto návrhu povinný vždy pripojiť originál alebo overený rovnopis celého dovtedy získaného spisového materiálu dokumentujúceho priebeh a výsledky konania o európskom zatýkacom rozkaze (§ 1 ods. 2 zákona o EZR v spojení s § 72 ods. 4 Tr. por.). V tejto súvislosti síce možno sčasti súhlasiť s vyjadrením prokurátorky, ktoré si v podstate osvojil aj prvostupňový súd, že pri rozhodovaní o vydávacej väzbe sa ešte nerozhoduje o tom, či sa európsky

zatýkací rozkaz vykoná alebo nevykoná, no zároveň nemožno prehliadať, že (právoplatné) odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu je vždy dôvodom na prepustenie vyžiadanej osoby či už z predbežnej alebo vydávacej väzby. Preto je nutné prisvedčiť sťažovateľke v tom smere, že už pri rozhodovaní o vydávacej väzbe sa z hľadiska jej primeranosti musí súd predbežne zaoberať aj tým, či v konkrétnej veci neprichádza do úvahy odmietnutie európskeho zatýkacieho rozkazu. Náležité posúdenie tejto otázky je však možné len na základe kompletného spisového materiálu, ktorý musí mať súd a tým pádom aj vyžiadaná osoba k dispozícii. Na druhej strane ale treba zdôrazniť, že nevzatie do vydávacej väzby, resp. prepustenie z nej bude namieste iba vtedy, ak už na základe výsledkov priebežne realizovaného konania o európskom zatýkacom rozkaze možno odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu dôvodne očakávať (o takúto situáciu pritom v posudzovanej veci nešlo). Súčasne je potrebné zvýrazniť, že aj v takom prípade je súd povinný prijať všetky potrebné opatrenia na zabránenie úteku vyžiadanej osoby a zabezpečiť, aby materiálne podmienky potrebné na jej účinné odovzdanie boli splnené až do doby, kým sa neprijme konečné rozhodnutie o tom, či sa európsky zatýkací rozkaz vykoná alebo nie (primerane pozri rozsudok Súdneho dvora zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474). Okrem toho možno súhlasiť so sťažovateľkou aj v tom, že na prvý pohľad zákon o EZR rozlišuje dva dôvody vydávacej väzby: (i) potrebu zabezpečiť prítomnosť vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky a (ii) potrebu zabrániť, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania. To, že ide iba o relatívne samostatné dôvody, ktoré obsahovo neoddeliteľne súvisia, vyplýva aj z toho, že nezabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby na území Slovenskej republiky má vždy za následok zmarenie účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze. Preto aj z pohľadu legislatívnej techniky sa ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o EZR nečlení (podľa najvyššieho súdu správne) na pododseky, ktoré by bolo možné vo výroku uznesenia o vzatí do vydávacej väzby samostatne uvádzať. Treba pritom zdôrazniť, že podľa § 176 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa vo výroku uznesenia uvádzajú iba zákonné ustanovenia, ktoré boli použité, a nie ich znenie. Z tohto pohľadu prvostupňový súd vo výroku napadnutého uznesenia správne uviedol ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o EZR, bez toho, aby citáciou časti tohto ustanovenia špecifikoval dôvod, pre ktorý vzal sťažovateľku do vydávacej väzby. Inou otázkou je, či prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia existenciu dôvodov vydávacej väzby s ohľadom na pred ním uplatnené námietky a návrh na jej nahradenie aj náležite odôvodnil. Hoci v tomto smere považuje najvyšší súd výhrady sťažovateľky za opodstatnené, vzhľadom na jej prepustenie z vydávacej väzby z vyššie konštatovaného dôvodu, nepokladá za potrebné sa k nim na tomto mieste ďalej vyjadrovať. Uvedené platí aj pokiaľ ide o námietky týkajúce sa obmedzenia výkonu práva sťažovateľky na obhajobu, o to viac, že sčasti dôvodne vytýkané chyby prvostupňového konania boli napravené postupom najvyššieho súdu, ktorý rozhodol o sťažnosti vyžiadanej osoby na neverejnom zasadnutí konanom za účasti strán konania, čím vyžiadanej osobe umožnil plne realizovať jej právo na obhajobu či už priamo alebo prostredníctvom obhajcu. Pritom ale neuniklo jeho pozornosti, že hoci sa vyžiadaná osoba domáhala výsluchu v sťažnostnom konaní z dôvodu, že prokurátorka vo vyjadrení k sťažnosti uplatnila nový argument v prospech jej vydávacej väzby - hrozbu vysokým trestom, ku ktorému sa nemohla vyjadriť, pri výsluchu na neverejnom zasadnutí sťažnostného súdu sa k tomuto argumentu napokon vôbec nevyjadrila a v tomto smere jej nepoložil žiadnu otázku ani jeden z jej obhajcov. Z týchto dôvodov rozhodol najvyšší súd tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

